

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 października 2025 r.
sprawy **A. M. i M. M.**
skazanych za czyny z art. 191 § 2 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skarżących,
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 18 listopada 2024 r., sygn. akt IV Ka 1429/24
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód
w Szczecinie
z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. akt V K 347/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skarżących A. M. i M. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie
z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. akt V K 347/23, A. M. uznano za winnego

popęłnienia czynów: z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono karę roku pozbawienia wolności oraz z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności. Wymierzone kary jednostkowe połączono węzłem kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Natomiast M. M. uznano za winnego czynu z art. 191 § 2 k.k., za który wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych, wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18 listopada 2024 r., sygn. akt IV Ka 1429/24, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że dokonano modyfikacji opisów czynów. W pozostałym zakresie wobec ww. oskarżonych utrzymano wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanych, zaskarżając go w pkt. II (dotyczącym utrzymania w mocy) na ich korzyść i zarzucając:

„I. W zakresie utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie, co do przypisania skazanemu A. M. przestępstwa z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk (punkt I, podpunkt A części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie V Wydziału Karnego):

- rażące naruszenie prawa materialnego w postaci art. 278§1 kk w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu A. M. poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że dopuścił się on jego popełnienia, podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny przeczy realizacji przez skazanego znamion przywołanego przepisu, tj. „zaboru w celu przywłaszczenia”;

II. W zakresie utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie, co do przypisania skazanemu A. M. przestępstwa z art. 191 §2 kk w zw. z art. 64§1 kk (punkt I, podpunkt B części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie V Wydziału Karnego):

- rażące naruszenie prawa materialnego w postaci art. 191 §2 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień wyrokowania poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że skazany A. M. dopuścił się jego popełnienia, „bowiem wykładnia językowa słowa zmusza użytego w przepisie nie pozwala uznać, że słowo to odnosi się tylko do zmuszania skutecznego, a czyn pozostaje przestępstwem formalnym”, podczas gdy na mocy nowelizacji przepisu z dnia 07.07.2022 r. czyn ten jest

przestępstwem materialnym, a zatem zastosowanie przez sprawcę wskazanych w ustawie „środków”, ale bez osiągnięcia skutków, stanowi co najwyżej usiłowanie popełnienia przestępstwa z art. 191 §2 kk;

III. W zakresie utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie, co do przypisania skazanemu M. M. przestępstwa z art. 191 §2 kk w zw. z art. 64§1 kk (punkt II części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie V Wydziału Karnego):

- rażące naruszenie prawa materialnego w postaci art. 191 §2 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień wyrokowania poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że skazany M. M. dopuścił się jego popełnienia, „bowiem wykładnia językowa słowa zmusza użytego w przepisie nie pozwala uznać, że słowo to odnosi się tylko do zmuszania skutecznego, a czyn pozostaje przestępstwem formalnym”, podczas gdy na mocy nowelizacji przepisu z dnia 07.07.2022 r. czyn ten jest przestępstwem materialnym, a zatem zastosowanie przez sprawcę wskazanych w ustawie „środków”, ale bez osiągnięcia skutków, stanowi co najwyżej usiłowanie popełnienia przestępstwa z art. 191 §2 kk”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uniewinnienie skazanych bądź o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

W odpowiedzi na kasację, Prokurator Rejonowy Szczecin-Zachód w Szczecinie wniosła o oddalenie tej kasacji jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oczywista bezzasadność kasacji zachodzi w sytuacji, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, iż nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym. Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji, sformułowanego w odniesieniu do A. M. , mającego polegać na rażącym naruszeniu prawa materialnego w postaci art. 278 § 1 k.k., wskazać należy, że jego redakcja (jak i redakcja pozostałych zarzutów) nie odpowiada wymogom kasacji w układzie procesowym przedmiotowej sprawy, bo Sąd II instancji nie stosował wskazanego przepisu po dokonaniu jego uprzedniej wykładni. Zarzut ten stanowi powielenie zarzutu apelacji jednego z obrońców oskarżonych, do którego Sąd II instancji odniósł się rzetelnie w rubryce 3.1. Sąd odwoławczy trafnie i przekonująco odniósł się tam do ziszczenia się w realiach sprawy znamienia „zaboru w celu przywłaszczenia”, uznając za niezasadną argumentację obrony o zabranie torby w celu ustanowienia na niej zastawu czy wyegzekwowania zwrotu długu przez pokrzywdzonego F. N. . Wypowiedź Sądu Okręgowego w tym zakresie stanowi wystarczającą i trafną reakcję na podniesiony zarzut obrony.

Również pozostałe dwa zarzuty, zredagowane w odniesieniu do obu skazanych A. M. i M. M. , tożsame w swej treści, a dotyczące rażącego naruszenia prawa materialnego w postaci art. 191 § 2 k.k., nie mogły skutkować rozstrzygnięciem zgodnym z kierunkiem kasacji. Wskazane zarzuty również zostały już podniesione przez obronę w postępowaniu odwoławczym, do czego Sąd Okręgowy ustosunkował się w rubryce 3.12., trafnie tam wyjaśniając, że czasownik „zmusza” odpowiada zarówno formie dokonanej, jak i niedokonanej tej czynności, i nie oznacza, że musi być ona skuteczna. Interpretacja obrońcy dotycząca zmienionego brzmienia przepisu i generująca w jego ocenie podstawę do przyjęcia co najwyżej usiłowania dokonania ww. przestępstwa w przedmiotowej sprawie względem obu skazanych okazała się chybioną.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazę prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanych, jako oczywiście bezzasadnej.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści ogólnej reguły z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]